

OPPTAK OG PRODUSENT: TORE BOLSTAD **MIXING OG MASTERING:** LINDBERG LYD
VI JØRN SIMENSTAD **GRAFISK FORMGJEVING:** EVA KARLSSON **ENGELSK OMSETTING:**
BILL MULHOLLAND **FOTO:** KARI LØVAAS **ØKONOMISK STØNAD:** FOND FOR LYD OG
BILDE, RÅDET FOR FOLKEMUSIKK OG FOLKEDANS, NORSK FOLKEMUSIKKFOND,
HJARTDAL HISTORIELAG **TAKK TIL:** KIRKENS BYMISJON VED TØYEN KIRKE FOR
INNSPELINGSLOKALE, A. AUDHILD SOLBERG, NIELS JØRGEN RØINE, SYNNØVE S.
BJØRSET, FRODE ROLANDSGARD

dag, kveld, natt

anne
hytta

Den ru, intense og fylldige klangen i hardingfela har alltid tiltalt meg, og som 11-åring byrja eg i lære hjå Einar Løndal i Tuddal. Det vart ei bratt læringskurve frå Gubben Noa via Bruremarsj frå Seljord til Tinnemnde slått er spor tre på denne plata. Spelet hans gjorde sterkt inntrykk på meg frå første stund. Einar sa alltid at «ein må tolke slåttèn» Han hadde ein umiskjenneleg signatur med ein sår understraum i spelet, men like ofte skein det lyse gjennom, med ei inderleg og kjærleg røyst frå fela. Med bogen varierte han motiva i slåttane så dei vart nye å høyre kvar gong.

Slåttospel slik eg har lært det har strengt definerte rammer. Men det ligg ein fridom på det meir minimalistiske planet i å variere motiv og å fargelegge med ornamentikk, og eg trur det er desse elementa som har gjort at slåttspelet kjennest som ei naturleg musikalsk uttrykksform for meg. Eg likar musikken, og eg likar å fortelje den på min måte.

Ettersom eg vart eldre, lærde eg etterkvart slåttar frå opptak, blant anna med brørne til Einar – Olav og Kjetil. Kjetil Løndal spela inn ei plate med slåttar som Sevlien, Fenta og Tjugedalaren, og denne plata sleit eg mest ut. Hauk og Knut Buen har også alltid vore store førebilde for meg, og eg har lytta mykje til innspelningar dei har gjort. Elles har eg lyst til å trekke fram ein spelemann som heitte Hølje Wårstulen. Han var frå Gransherad, og eg møtte han ein gong på ei øving med Gransherad Spelemannslag, men då var han redusert av sjukdom. Seinare har eg høyrd på ein kassett med spelet hans,

13

SYSTERSLÅTT I (SISTER AIR I)

The sister airs take their names from the tale of the Kivle Damsels, three heathen sisters who played the shepherd's horn so beautifully that the congregation left the church to hear them better. The priest excommunicated them, and one of them became a lichen rose on a mountainside, while the other two turned into rocks that you can still see in the Kivle Valley. Much has been written about this tale, and you can read more for example in Seljordssoga (the Story of Seljord).

Evidently the first sister air is not one of the original sister airs, but was composed by Knut Dahle, it is said. I have it more or less in the same form as Hauk Buen and Eivind Mo.

14

SYSTERSLÅTT II (SISTER AIR II)

I have heard this and learned it from recordings by Johannes Dahle, Eivind Mo, and Knut and Hauk Buen.

15

SYSTERSLÅTT III (SISTER AIR III)

I have structured this air myself, guided by Knut Buen. The main body comes from Johannes Dahle, but I've also included some elements from Olav Løndal and Eivind Mo, something from a transcription in the Hardanger Fiddle Work with

Knut Vågen from Møsstrand, and some elements towards the end that Knut Buen tells me he got from Høye Kvåle from Seljord.

Tracks 1–12 were played on Hardanger fiddle by Bjørn Wibe (1987)

Tracks 13–15 were played on Hardanger fiddle by Einar Løndal (1983)

The fiddles were prepared by Harald Lund

Fiddle tunings:

Tracks 1–7: a-d-a-e

Tracks 8–12: g-d-a-e

Tracks 13–15: f-c-a-e

The recordings were made in November–December 2005 in Tøyen Church, Oslo.

brureferdi in the more classical form you find in Tuddal and Tinn, remains to be seen. Nor is that so terribly interesting, for the air is one of a kind – simple but unique.

9 GJERKI HAUKELAND

This air is found in many variants throughout the Hardanger fiddle area. It's supposed to have been composed on the way home from Haukeland, when Øystein and Knut left Gjerki's party. She was the woman Øystein was originally engaged to. When they came to the party, Øystein found Gjerki on the dance-floor wearing the silver belt he had given her as an engagement present. He danced with Gjerki, drew his knife and cut the belt off her, then they left to go home to Tinn.

I've played the air in the Tinn style too (after Johannes Dahle), but it's the Løndal style I feel most at home in. I've listened a lot to both Olav Løndal og Knut Buen's performances of the air.

10 BÆGJUVEN

Bægjuven is an air often played in Telemark. I learned it from a recording by Olav Løndal. It's said to be a Myllar roundel after Olav Bejuv. You can also hear this air on TA3 with Harald Fylken.

11 GANGAR AFTER HÅVARD GIBØEN

Also called Fillevøren. I have this air after Knut Buen. There are several variants of this air, among others Soteroen and Nordmannklubben.

12 SPRINGAR AFTER HÅVARD GIBØEN

This is a very special air, which can scarcely be compared with any others. Håvard Gibøen learned a lot from Knut Lurås, and the latter was in Valdres, where he learned from Jørn Hilme, who knew many airs where the fiddle was tuned lower. Perhaps the air comes from there. Most lower-tuned airs are played in G major, while some are played in C major. This one is played in the key of F major. In the Hardanger Fiddle Work Eivind Groven has notated a sister air after Bjørn Lofthus in Vinje with the same tuning as the other sister airs, and it is very similar to this air. So perhaps this is the original Sister Air I? Springar etter Håvard Gibøen is said to be the inspiration for the 1st movement of Symfoniske slåttar nr. 2 (Symphonic Airs No. 2) by Eivind Groven. I've known this air for a long time. I've heard recordings by Eivind Mo that are some of the most beautiful Hardanger fiddle renditions I could imagine. Knut Buen has also called this air Eivind Mo when it has been played in Eivind's style.

FOTO: HALVOR LAPPEBAKKE

På besøk hjå naboane Aslaug og Halvor Lappebakke.

Håkon Høgemo lærde meg mykje.

Dei siste ti åra har eg budd i Oslo, og spelsamver med Tore Bolstad frå Valdres og Hilde Kirkebøen frå Ål i Hallingdal har gjeve mykje inspirasjon og glede.

Eg er familien min og alle desse nemnde personane stor takk skuldig for at denne cd-en no faktisk ligg i handa di. Heilt til slutt vil eg rette ein stor takk til produsenten og lydteknikaren for denne plata, Tore Bolstad, som eg også har lært mange Valdresslåttar av. Hans tolmod, rolege framferd og store tru på prosjektet har betydd svært mykje for det ferdige resultatet. Takk alle saman.

gjeve ut på Buen Kulturverkstad, og eg synest han har tatt med seg det beste frå Tuddal- og Tinnspelet i sin eigen umiskjennelege signatur. Hølje Wårstulen er den mest underkjende spelemannen eg veit om.

I ungdomsåra lærde eg fleire år hjå Anne Svånaug Haugan frå Tinn, og seinare gjekk eg to år på folkemusikkutdanninga i Rauland. Sidan har eg gått på Spelemannskulen ved Ole Bull Akademiet, der Knut Buen og

Hardingfelespel har følgd meg gjennom heile livet. Far min er utruleg glad i felespel, og spela litt sjølv tidlegare. Eg kjem ikkje frå ein folkemusikkfamilie, men det finst eit par spellemenn i slekta mi. Oldefar min, Torkild O Hytta (1864–1961), var dyktig treskjerar og ivrig spelermann. Bildet til høgre er tatt 1. juli 1904 og syner oldefar min i offensiv spelpositur (nr tre frå venstre) ved sida av spelermennene Svein Løndal og Hans Smeland, som var på gjennomreise etter eit ungdomstemne på Notodden. Ein får kanskje inntrykk av at det er oldefar min som er den verkelege meisteren. Det er i tilfelle ei noko feilaktig framstilling av sanninga. «Han trampa så jævlig», sa Olav Løndal så høfleg han kunne ein gong far min spurde korleis bestefar hans var som spelermann. Meir vart ikkje sagt om den saka. «Han reiv og ruska noko fælt med bogen», sa Anlaug «Lall» Åmot (f. 1907) frå Sauland til meg med orsakande blick for denne lite flatterande skildringa av spelestilen til min gamle slektning. Eg har og ein tippippoldefar, morfar til oldefar Torkild, som i følgje bygdeboka for Sauland kom frå ein familie av flinke spelermann og handverkarar. Ola Gunleikson Heivassdokka (1793–1887) heitte han, og han var mykje bruka spelermann i bygda, i gjestebod og elles. Men i eit møte med meisteren Håvard Gibøen greip han til retteleg skitne triks. Rikard Berge skriv i saga om Håvard Gibøen at Tippippoldefar min og Gibøen spela i eit bryllup, og for å kunne måle seg med Gibøen, smurde slektningen min talg på bogen hans.

Eg veit ikkje om det er fleire spelermann i slekta mi, og eg synest vel at eg veit nok som det er.

5 GANGAR AFTER HØLJE LANDSVERK

In the Hardingfeleverket (Hardanger Fiddle Work), a seven-volume work containing notation of airs from the whole Hardanger fiddle area, this air is listed as 151f Halling. Einar Løndal plays a very similar form that he calls Fillevēren.

I have called the air Gangar etter Hølje Landsverk since Eivind Groven transcribed it after Hølje. If you heard a recording of Hølje playing this air, you would certainly find that he played the air quite differently from my way. Knut Buen relates that Hølje played some “lowered notes” that coloured his performance in a clearly characteristic manner. I haven’t attempted to reproduce that style, and I’ve played it in my own way.

Hølje Landsverk (1895–1974) was from Tuddal. Hauk Buen once related that in his youth Hølje was a whale-hunter in distant seas. When he came home to Tuddal and began playing again, he was a complete fiddler. The airs had matured in his mind on the long journey.

6 FJELLMANNJENTA

Fjellmannjenta is probably a gibøngangar, an air often used in Telemark. I first learned the air from Stein Versto in the style of Kjetil Løndal. As usual when I played airs to Einar I had learned elsewhere, he put in lines he thought I should include. “You should at any rate include this,” he

said and played some lovely lines on the bass strings towards the end of the air. And I included them. Now the air is more or less as Einar conceived it, but I’ve put in some of my own things too.

You can hear Einar play Fjellmannjenta on TA18.

7 BOKKOEN

I’m very fond of the Tinn playing tradition, which this air belongs to. It has a fresh, clear and pulsating form. Johannes Dahle and Olav Øyaland from Tinn are both fiddlers I often listen to. They play airs with natural authority, with complete confidence; they know exactly where they’re going. I feel that Olav Løndal’s playing reflects much of the same. His playing is characterized by more tonality in common with the Tinn style of playing than the way Kjetil and Einar played – at any rate to my ears.

8 GANGAR AFTER HØLJE SJOÅSEN

Hølje Sjoåsen from Tuddal was not a great fiddler. Evidently the other Tuddal fiddlers were very annoyed when they heard that Eivind Groven had visited Sjoåsen and transcribed Tussebrureferdi in his style. But Groven liked different types of airs, and Sjoåsen provided him with them. Whether the air is an old form, or whether it quite simply is Sjoåsens rather imperfect recollection of Tusse-

1 A PRELUDE AFTER SVEIN LØNDAL

A prelude is an introduction, but the prelude is also meant to loosen up your fingers and check whether your fiddle is properly tuned. This prelude is heavily embellished and is definitely good for flexing your fingers before playing the air, since it covers all the strings. That way you can hear if the fiddle is properly adjusted. Last but not least, it is a simple but clear and lyrical piece. I've heard this prelude by both Einar Løndal and Knut Buen, and on recordings by Kjetil and Olav Løndal.

2 SANDSDALSFRINGAR

I heard this air first on a recording by Kjetil Løndal. I played the air to Einar, and he proposed corrections and other ideas, as he usually did. Then I heard recordings by him and by Olav Løndal, and I've made my own version on the basis of these recordings.

The recording is also on TA16 with Odd Bakkerud.

3 TINNEMANNEN

I got the structure of this air from Einar. Olav Sem tells me that Tinnemannen was Sheriff Ole Hovdejord Tinne (1680–1765) from Heddal, who led the uprising against the German mercenaries in the community. In the act of retaliation against the uprising one of the Tinnemann's hands was

chopped off, and he saved his life by sticking the stump of his arm into glowing embers, so that he didn't bleed to death. The story goes that while he was doing this he made up the air. That's not very easy to believe. He replaced the severed hand with one made of iron for everyday activities and a silver one for fine occasions.

"Tinnemannen must be played softly. Us Heddal folks like it that way," said Svein Sem, a Heddal prototype, when I played the air in connection with the 100th anniversary of the dissolution of the union between Norway and Sweden in 2005.

4 FJELLROSA

To me Fjellrosa is pure Løndal. I never get tired of this air. It is one of the airs that have kept me company throughout my childhood and adolescence, even before I started to play myself, at concerts with Hauk and Knut Buen or Bjarne Herefoss, who also played this air a lot at folk music contests.

Lars Fykerud is said to have composed Fjellrosa at the mountain farm at Såemsåsen between Tuddal and Tinn. He was here in summertime with his mother, Torbjørg Fykerud. She played the sea-flute, and you can clearly hear the sea-flute embellishments in Fjellrosa. Svein Løndal learned the air from Lars Fykerud. The Løndal brothers, especially Einar and Olav I believe, played it a lot. The air is also on TA18 with Einar Løndal.

Sitjande frå venstre: Svein Løndal, Hans Smeland, Torkild Hytta.

have mentioned for the fact that you now have this CD in your possession. Finally I would like to give many thanks to the producer and sound technician for this record, Tore Bolstad, from whom I have also learned many Valdres airs. His patience, calmness and unswerving belief in this project have had considerable significance for the finished product.

Playing the Hardanger fiddle has been a part of me throughout my life. My father is incredibly fond of fiddle music, and used to play a bit himself previously. I don't come from a family of folk musicians, but there are a couple of musicians among my relatives. My great-grandfather, Torkild O. Hytta (1864–1961), was a skilled wood-carver and enthusiastic fiddler. The picture (page 5) was taken on July 1st 1904 and shows my great-grandfather (No. three from the left) giving it all he's got beside fiddlers Svein Løndal and Hans Smeland, who were travelling through after a gathering of young people in Notodden. You might get the impression that it was my uncle who was the true master. That would be rather overstating the case. "He used to stamp so terribly hard," Olav Løndal said as politely as

he could one time my father asked what his grandfather was like as a fiddler. No more was said about that matter. "He used to pull and jerk his bow something awful" said Anlaug "Lall" Åmot (b. 1907) from Sauland, giving me an apologetic look for having delivered such a far from flattering depiction of the playing style of my ancient relative. I also have a great-great-great-grandfather, the grandfather of my great-grandfather Torkild, who according to the parish records for Sauland came from a family of skilful fiddlers and craftsmen. Ole Gunleikson Heivassdokka (1793–1887) was his name, and he was much in demand in the parish, at functions and other events. However, when he met master fiddler Håvard Gibøen, he resorted to some really dirty tricks. In his account of Håvard Gibøen, Rikard Berge writes that my great-great-great-grandfather and Gibøen were playing at a wedding, and so he could match Gibøen's prowess my erstwhile relative smeared wax on Gibøen's bow. I don't know if there are any more fiddlers in my family, and actually I think that I know enough as it is.

The rich, rasping, intense timbre of the Hardanger fiddle has always attracted me, and at the age of 11 I started taking lessons from Einar Løndal in Tuddal. I progressed quickly from Gubben Noah via Bruremarsj frå Seljord to Tinnemannen. The latter air is track three on this record. His playing made a strong impression on me from the very beginning. Einar always said that “you must interpret the air”. He was instantly recognizable due to the sensitive undercurrent that characterized his playing, but just as often his lighter side would shine through, vibrant and expressive. He used his bow to vary the motifs of the airs so they sounded new to the ear each time.

Norwegian country airs as I have learned to play them have strictly defined structures. However, to a certain extent at minimalist level you are free to vary motifs and to add colour through ornamentation, and I think it these elements that have made me feel that playing airs is a natural mode of musical expression for me. I like the music, and I like performing it in my own way.

As I grew older I started to learn airs from recordings, with among others Einar's brothers, Olav and Kjetil. Kjetil Løndal

recorded an album with azirs such as Sevlien, Fenta and Tjugedalaren, and I almost wore that record out. Hauk and Knut Buen have also always been idols of mine, and I have often listened to recordings they have made. Otherwise I would like to single out a musician called Hølje Wårstulen. He was from Gransherad and I met him once at a practice session with the Gransherad Spelemannslag folk music group, but then he was off form due to sickness. Since then I have heard a cassette with his music at Buen Cultural Workshop, and I feel he has included the best aspects of the musical traditions of Tuddal and Tinn in his own inimitable style. Hølje Wårstulen is the most underestimated fiddler I know of.

In my youth I studied several years with Anne Svånaug Haugan from Tinn, and later I attended the course of folk music studies in Rauland. Later I attended the Fiddlers' School at the Ole Bull Academy, where Knut Buen and Håkon Høgemo taught me a lot. For the past ten years I have been living in Oslo, and playing along with Tore Bolstad from Valdres and Hilde Kirkebøen from Ål in Hallingdal has been a great source of pleasure and inspiration. I am very grateful to my family and all the people I

1 Fyrispel etter Svein Løndal

Eit fyrispel er ein introduksjon, men fyrispelet skal også mjuke opp fingrane og vere ein siste sjekk på om fela er skikkeleg stemt. Dette fyrispelet har mykje ornamentikk og er definitivt ein god strekk på fingrane før slåtten, og det går over alle strengene, slik at ein høyrer at fela er i form. Sist, men ikkje minst, er det enkelt, men lyrisk og klart. Eg har høyrte fyrispelet frå både Einar Løndal og Knut Buen, og i opptak med Kjetil og Olav Løndal.

2 Sandsdalspringar

Slåtten lærde eg først etter opptak med Kjetil Løndal. Eg spela slåtten for Einar, og han kom med korreksjonar og andre tak, slik han bruka å gjere. Eg høyrde så på opptak med han og med Olav Løndal, og eg har laga mi eiga form på grunnlag av desse opptaka.

Slåtten er også på TA16 med Odd Bakkerud.

3 Tinnemannen

Slåtten har eg i form etter Einar. Olav Sem fortel meg at Tinnemannen var lensmann Ole Hovdejord Tinne (1680–1765) frå Heddal, som leia opprøret mot dei tyske leigesoldatane i bygda. I hemnaksjonen mot opprøret vart eine handa til Tinnemannen hogd av, og han redda livet ved å stikke armstumpen i glør, slik at han ikkje blødde ihjel. Soga seier at medan han gjorde dette, tulla han denne slåtten. Det er det

noko vanskeleg å tru. Den avkappa handa erstatta han med ei jernhand til kvardags og ei sølvhand til fint.

«Tinnemannen ska vørå taug. Me heddoelar vi ha'n slik», sa urheddølen Svein Sem til meg då eg spela den i Heddal i høve 100-årsmarkeringa for unionsoppløysinga i 2005.

4 Fjellrosa

Fjellrosa er for meg destillert Løndalspel. Eg vert aldri lei denne slåttan. Den er blant dei slåttane som har følgt meg gjennom heile oppveksten, frå før eg byrja å spele sjølv, på konserter med Hauk og Knut Buen eller Bjarne Hørefoss, som også bruka denne slåttan mykje på kappleikar. Lars Fykerud skal ha laga Fjellrosa på stulen i Såemsåsen mellom Tuddal og Tinn. Her var han om somrane med mor si, Torbjørg Fykerud. Ho spela sjøfløyte, og ein kan tydeleg høyre sjøfløyte-ornamentikk-en i Fjellrosa. Svein Løndal lærde slåttan av Lars Fykerud. Løndalbrørne, særleg Einar og Olav, spela han mykje.

Slåttan er også på TA18 med Einar Løndal.

5 Gangar etter Hølje Landsverk

I hardingfeleverket, eit sjubindsverk med notar over slåttar frå heile hardingfeleområdet, står denne slåttan oppført som 15f Halling. Den er oppført i samme slåttefamilie som hallingen Sevlien, men det finst mange andre slåttar den også liknar mykje på. Einar Løndal spelar ei svært lik form som han kalla Filleveren.

Sikkert er det i alle høve at den ikkje har rammene for tonaliteten som finst i dei andre slåttane. Denne har eg meir eller mindre i form etter Hauk Buen.

14 Systemerslått II

Eg har høyrte og lært denne etter opptak med Johannes Dahle, Eivind Mo og Knut og Hauk Buen.

15 Systemerslått III

Denne slåttan har eg forma ut sjølv, med rettleiing frå Knut Buen. Stamma kjem frå Johannes Dahle, men eg har også tatt inn nokre tak etter Olav Løndal og Eivind Mo, noko frå ei noteoppskrift i hardingfeleverket med Knut Vågen frå Møsstrand og nokre tak mot slutten som Knut Buen fortel meg han har etter Høye Kvåle frå Seljord.

Kutt 1–12 er spela inn med hardingfele av Bjørn Wibe (1987)

Kutt 13–15 er spela inn med hardingfele av Einar Løndal (1983)

Felene er rigga av Harald Lund.

Felestille: Kutt 1–7: a-d-a-e (oppstilt)

Kutt 8–12: g-d-a-e (nedstilt)

Kutt 13–15: f-c-a-e (forstemt)

Slåttane er spela inn i Tøyen kyrkje i Oslo.

12 Springar etter Håvard Gibøen

Dette er ein svært særmerkt slått, som ein knapt kjenner maken til. Håvard Gibøen lærde mykje frå Knut Lurås, og sistnemnde var i Valdres og lærde av Jørn Hilme som kunne mykje spel på nedstilt. Kanskje kjem han derifrå. Dei fleste slåttane på nedstilt går i G-dur, medan nokre går i C-dur. Denne går i F-dur/tonalitet. I hardingfeleverket har Eivind Groven skrive opp ein systerslått etter Bjørn Lofthus i Vinje på same felestillet som dei øvrige systerslåttane, og den er svært lik denne slått-en. Så kanskje dette er den opprinnelege systerslått I?

Springar etter Håvard Gibøen skal vere inspirasjonen til Eivind Grovens 1. sats i Symfoniske slåttar nr 2.

Slåtten har følgt meg gjennom lang tid, eg har hørt opptak med Eivind Mo som er noko av det vakraste hardingfelespelet eg kan tenkje meg. Knut Buen har då også kalla denne slåtten, når den vert spela i Eivind si form, for Eivind Mo.

13 Systerslått I

Systerslåttane ber namn etter segna om Kivlemøyane, tre heidenske systre som spela så vakkert på lur at kyrkjelyden forlot kyrkja for å høyre dei betre. Presten lyste dei i bann, og ei vart til ei moserose på fjellveggen, to vart til steinar som ein enno skal kunne sjå i Kivledalen. Det er skrive mykje om denne segna, og ein kan lese meir i til dømes Seljordsoga.

Den første systerslåttan skal ikkje høyre til dei opprinnelege systerslåttane, men skal vere laga av Knut Dahle, vert det sagt.

6 Fjellmannjenta

Eg har kalla han Gangar etter Hølje Landsverk fordi Eivind Groven skreiv han opp etter Hølje. Hadde ein hørt opptak der Hølje spelar denne slåtten, ville ein nok funne ut at han spela slåtten temmeleg annleis enn kva eg gjer. Knut Buen fortel at Hølje hadde nokre «senka tonetrinn» som gav spelet hans ein eigen dâm og tydeleg signatur. Eg har ikkje den stilen under huden, og har heller spela han inn i min eigen stil. Hølje Landsverk (1895–1974) var frå Tuddal. Hauk Buen fortalde ein gong at Hølje i sine unge år var kvalfangar på dei fjerne sjøar. Då han kom heim til Tuddal og tok til å spele att, var han fullgod spelemann. Slåttane hadde mogna i hovudet hans på den lange reisa.

Fjellmannjenta er antakeleg ein gibøgangar, ein slått som er mykje nytta i Telemark. Eg lærde slåtten først av Stein Versto i form etter Kjetil Løndal. Som vanleg når eg spela slåttar for Einar eg hadde lært andre stader, kom han med tak som han meinte eg måtte ha med. «Dette må du ihvertfall ha med deg», sa han og spela nokre nydelege tak på bassen mot slutten av slåtten. Og det fekk eg med meg. Slåtten er no meir eller mindre i form etter Einar, men eg har lagt til noko sjølv også. Ein kan høyre Einar spele Fjellmannjenta på TA18.

7 Bokkoen

Eg er svært glad i Tinn-spelet, som denne slåtten høyrer heime i. Det har noko friskt, klart og drivande over seg. Johannes Dahle og Olav Øyaland frå Tinn er begge spelemenn eg lyttar mykje til, slåttespelet deira er som hogd i stein, støtt og sikkert, det veit nøyaktig kor det skal. For meg har spelet til Olav Løndal noko av det same. Spelet hans ber preg av meir felles tonalitet med tinnspelet enn det Kjetil og Einar hadde – i mine øyre. Eg har Bokkoen meir eller mindre i form etter opptak med Olav.

8 Gangar etter Hølje Sjoåsen

Hølje Sjoåsen frå Tuddal var ingen storspelemann. Visstnok skal irritasjonen ha vore heller stor blant dei andre Tuddal-spelemennene då dei fekk høyre at Eivind Groven hadde vore heime hjå Sjoåsen og skrive opp Tussebrureferdi i form etter han. Men Groven hadde sans for spesielle slåtteformer, og det fann han hjå Sjoåsen. Om slåtten er ei gamal form, eller om den rett og slett er Sjoåsens noko manglande minne om Tussebrureferdi i den meir klassiske forma ein finn i Tuddal og Tinn, skal vere usagt. Og det er ikkje så interessant heller, for slåtten er noko for seg sjølv, enkel, men heilt særeigen.

9 Gjerki Haukeland

Denne slåtten finst i mange variantar over heile hardingfeleområdet. Den skal ha blitt laga på heimvegen frå Haukeland, då Øystein og Knut reiste frå gjestebodet til Gjerki, kvinna Øystein opprinneleg var trulova med. Då dei kom til gjestebodet, fann Øystein Gjerki på dansegolvet med sylvbeltet han hadde gitt henne i festargåve. Han dansa med Gjerki, tok fram kniven og løyste beltet frå henne, så drog dei på heimveg til Tinn.

Eg har spela slåtten i Tinnforma også (etter Johannes Dahle), men det er i Løndalsforma eg kjenner meg mest heime. Eg har hørt mykje på både Olav Løndal og Knut Buens framføringar av slåtten.

10 Bægjuven

Bægjuven er ein mykje bruka slått i Telemark. Eg har lært han i opptak med Olav Løndal. Den skal vere ein Myllarspringar etter Olav Bejuv. På TA3 med Harald Fylken kan ein også høyre slåtten.

11 Gangar etter Håvard Gibøen

Også kalla Filleveren. Denne slåtten har eg etter Knut Buen. Det finst fleire variantar av slåtten, blant anna Soteroen og Nordmannklubben.